

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 301/04-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. októbra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Cestné stavby, a. s., K., so sídlom K., zastúpenej advokátom Mgr. I. I., Advokátska kancelária I., R. a spol., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so základným právom na prerokovanie veci v jej prítomnosti a základným právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaniach vedených pod sp. zn. 6 Cb 374/00 a sp. zn. 6 Cb 82/02, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Cb 374/00 z 1. marca 2002 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Obo 203/02 zo 16. marca 2004, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť spoločnosti Cestné stavby, a. s., K. v časti, v ktorej namieta porušenie svojho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom na prerokovanie jej veci v jej prítomnosti a právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Cb 374/00 z 18. decembra 2001 a uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 Cb 82/02 zo 16. apríla 2002 o d m i e t a ako podanú oneskorene.

2. Sťažnosť spoločnosti Cestné stavby, a. s., K. vo zvyšnej časti o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júla 2004 doručená sťažnosť spoločnosti Cestné stavby, a. s., K., so sídlom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpenej advokátom Mgr. I. I., Advokátska kancelária I., R. a spol., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení so základným právom na prerokovanie veci v jej prítomnosti a základným právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 6 Cb 374/00 a sp. zn. 6 Cb 82/02, rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Cb 374/00 z 1. marca 2002 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Obo 203/02 zo 16. marca 2004.

Porušenie svojich označených práv vidí sťažovateľ v nasledovnom, ním podrobne opísanom skutkovom stave.

Sťažovateľ podal Krajskému súdu v Košiciach 4. júla 1995 žalobu proti spoločnosti SOLIVARY, a. s., P. (ďalej len „odporca“) o zaplatenie pohľadávky vo výške 29 965 346,10 Sk s príslušenstvom z titulu kúpnopredajnej zmluvy uzavretej medzi

spornými stranami 16. augusta 1994. Vec bola z dôvodu vecnej príslušnosti postúpená Okresnému súdu v Prešove (ďalej len „okresný súd“) a zapísaná pod sp. zn. 12 C 105/97.

Dňa 18. decembra 1995 podala spoločnosť TAJANA, s. r. o., G. (ďalej len „TAJANA, s. r. o.“) okresnému súdu žalobu proti odporcovi o zaplatenie pohľadávky vo výške 275 000 Sk, ktorú podaním z 12. júla 1999 rozšírila o zaplatenie 24 659 940 Sk s príslušenstvom, opierajúc sa o zmluvu o postúpení pohľadávky uzavretú 10. augusta 1995 medzi sťažovateľom ako postupcom a touto spoločnosťou ako postupníkom. Žaloba bola na okresnom súde zaevidovaná pod sp. zn. 7 C 214/96.

V okolnostiach prípadu tak sťažovateľ, ako aj spoločnosť TAJANA, s. r. o., uplatňovali súdnou cestou pohľadávku proti odporcovi, ktorú vyvodzovali z jedného a toho istého právneho úkonu – kúpnopredajnej zmluvy zo 16. augusta 1994 uzavretej medzi sťažovateľom a odporcom. Okresný súd uznesením z 9. októbra 1997 preto vyššie uvedené veci spojil na spoločné konanie (ďalej vedené pod sp. zn. 7 C 214/96), v ktorom aj rozhodol rozsudkom z 22. marca 1999. Odvolací krajský súd zrušil napadnutý rozsudok, pričom vyslovil právny názor, že vo veci je vecne príslušný konať ako prvostupňový súd krajský súd. Z uvedeného dôvodu okresný súd postúpil vec krajskému súdu, ktorý ju zaevidoval pod sp. zn. 6 Cb 374/00.

Následne krajský súd uznesením sp. zn. 6 Cb 374/00 z 18. decembra 2001 z dôvodu prehľadnosti konania rozpojil na samostatné konanie veci, ktoré boli spojené na spoločné konanie, a to vedené pod sp. zn. 7 C 214/96 a 12 C 105/97. Súdne konanie vo veci žalobcu TAJANA, s. r. o., proti odporcovi bolo ďalej vedené pod sp. zn. 6 Cb 374/00, rozpojená vec sťažovateľa ako žalobcu proti odporcovi dostala novú sp. zn. 6 Cb 82/02.

Sťažovateľ poukazuje na to, že kým krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cb 374/00 aktívne konal a 1. marca 2002 vo veci rozhodol v prospech spoločnosti TAJANA, s. r. o., konanie vo veci sťažovateľa vedené pod sp. zn. 6 Cb 82/02 krajský súd uznesením zo 16. apríla 2002 prerušil až do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 6 Cb 374/00.

Sťažnosť sťažovateľa smeruje aj proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 203/02 zo 16. marca 2004, ktorým bol (na základe odvolania odporcu) potvrdený rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 Cb 374/00 z 1. marca 2002.

Sťažovateľ súdom vytýka tzv. iný zásah do jeho základných práv, a to predovšetkým v dôsledku nesprávneho procesného rozhodnutia krajského súdu (uznesením sp. zn. 6 Cb 374/00 z 18. decembra 2001) o rozpojení vecí na samostatné konania, proti ktorému nebolo prípustné odvolanie, v dôsledku nemožnosti sťažovateľa podať opravný prostriedok ani iný právny prostriedok nápravy proti rozsudku krajského súdu z 1. marca 2002 a rozsudku najvyššieho súdu zo 16. marca 2004, pretože po rozpojení vecí už nebol účastníkom tohto súdneho konania, v ktorom súdy rozhodli.

Sťažovateľ tiež zdôraznil, že krajský súd mu rozpojením vecí na samostatné konania znemožnil realizáciu jeho práva na rovnaké procesné postavenie a porušil tým zásadu rovnosti zbraní ako jednu zo základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. Vylúčením vecí sťažovateľa na samostatné konanie stratil sťažovateľ možnosť zúčastňovať sa ďalšieho priebehu konania vedeného pod sp. zn. 6 Cb 374/00, získavať ďalšie informácie o rozhodujúcich skutočnostiach, tvrdeniach a dôkazoch predkladaných spoločnosťou TAJANA, s. r. o., ako aj vyjadrovať sa k ďalším dôkazom, a to napriek tomu, že pre rozhodnutie vo veci samej malo podľa sťažovateľa rozhodujúci význam vyriešenie otázky, či došlo alebo nedošlo k postúpeniu pohľadávky medzi sťažovateľom a spoločnosťou TAJANA, s. r. o., ktorej právny základ je v právnom vzťahu medzi sťažovateľom a spoločnosťou TAJANA, s. r. o., a nie v právnom vzťahu medzi spoločnosťou TAJANA, s. r. o., a odporcom.

Takýto postup krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj ich rozhodnutia, vynesené podľa sťažovateľa na nedostatočnom a nesprávnom skutkovom a právnom základe, hodnotí sťažovateľ ako odňatie možnosti konať pred súdom, t. j. ako porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Tým, že v konaní rozhodoval ako prvostupňový súd krajský súd, nebola vzhľadom na občianskoprávny charakter predmetu sporu dodržaná vecná príslušnosť súdu (podľa

sťažovateľa mal na prvom stupni rozhodovať okresný súd), čím bolo porušené aj základné právo sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd deklaroval, že krajský súd svojím postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cb 374/00 a sp. zn. 6 Cb 82/02 a rozsudkom sp. zn. 6 Cb 374/00 z 1. marca 2002, ako aj najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Obo 203/02 zo 16. marca 2004 porušili jeho základné právo podľa 46 ods. 1 ústavy v spojení so základným právom na prerokovanie veci v jeho prítomnosti a základným právom vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil rozsudok krajského súdu sp. zn. 6 Cb 374/00 z 1. marca 2002, uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 Cb 374/00 z 18. decembra 2001, ako aj rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 203/02 zo 16. marca 2004 a priznal mu náhradu trov konania vo výške 9 324 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané

zákonem, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu (napr. I. ÚS 50/01, II. ÚS 109/02) je predmetom predbežného prerokovania iba rozhodovanie o návrhu vo vzťahu k základným právam alebo slobodám, porušenie ktorých sa namieta. Rozhodovanie o zrušení sťažovateľom označených právoplatných rozhodnutí vyplýva z čl. 127 ods. 2 ústavy a nadväzuje na rozhodnutie o vyslovení porušenia základných práv a slobôd. Ústavný súd preto nemôže rozhodnúť o zrušení rozhodnutí, ktorými mali byť porušené základné práva alebo slobody podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, separátne bez toho, aby súčasne rozhodnutím porušenie týchto práv a slobôd vyslovil.

Z tohto dôvodu ústavný súd v rámci predbežného prerokovania skúmal predovšetkým to, či nie je podaná sťažnosť zjavne neopodstatnená, resp. či nejde o sťažnosť podanú oneskorene alebo podanú neoprávnenou osobou, teda či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako oneskorene podanej (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť.

Sťažovateľ v časti sťažnosti v okolnostiach prípadu namieta vecnú príslušnosť krajského súdu, ktorý v jeho veci (podľa neho nesúvisiacej s výkonom jeho podnikateľskej činnosti) konal ako prvostupňový súd, čo nenapravil ani odvolací súd, pričom v postupe a rozhodovaní súdov vidí v prvom rade porušenie čl. 48 ods. 1 ústavy (podľa sťažovateľa v konaní rozhodoval sudca súdu, ktorý v danom prípade nebol vecne a miestne príslušný). V ďalšom postupe krajského súdu, ktorým došlo k rozpojeniu konania o vymáhanie pohľadávky na dve samostatné konania (uznesením sp. zn. 6 Cb 374/00 z 18. decembra 2001) a k prerušeniu konania (uznesením sp. zn. 6 Cb 82/02 zo 16. apríla 2002), v ktorom ako žalobca voči odporcovi vystupoval sťažovateľ, až do právoplatného ukončenia konania, v ktorom voči odporcovi ako žalobca vystupovala spoločnosť TAJANA, s. r. o., vidí sťažovateľ porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z obsahu sťažnosti ústavný súd zistil, že okresný súd postúpil spornú vec sťažovateľa krajskému súdu na ďalšie konanie ešte v roku 2000 (na základe právneho názoru odvolacieho súdu v rozhodnutí zo 14. júna 2000 sp. zn. 1 Co 484/99). Taktiež uznesenie o rozpojení spoločného konania na dve samostatné konania, a to konanie sp. zn. 6 Cb 374/00 a 6 Cb 82/02, krajský súd prijal ešte 18. decembra 2001 a 16. apríla 2002 uznesením tento súd prerušil konanie vo veci sťažovateľa proti odporcovi vedené pod sp. zn. 6 Cb 82/02.

Sťažovateľ sťažnosť doručil ústavnému súdu osobne 30. júla 2004, z čoho je zrejmé, že ju doručil dávno po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti.

Vychádzajúc z toho, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na dátum postúpenia veci vecne príslušnému krajskému súdu, deň doručenia uznesenia krajského súdu sp. zn. 6 Cb 374/00 z 18. decembra 2001 o rozpojení konania (9. januára 2002) a deň doručenia uznesenia krajského súdu sp. zn. 6 Cb 82/02 zo 16. apríla 2002 o prerušení konania (30. mája 2002), ktorými mali byť porušené sťažovateľom označené základné práva, ako aj so zreteľom na

deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu ústavný súd považoval za dostatočne preukázané podanie tejto časti sťažnosti sťažovateľom po uplynutí zákonom stanovenej dvojmesačnej lehoty. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti namietaného porušenia jeho základných práv z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že nezistil a ani sťažovateľ v sťažnosti nepreukázal využitie jeho práva podať voči uzneseniu krajského súdu o prerušení konania sp. zn. 6 Cb 82/02 v zákonom stanovenej lehote odvolanie.

Predmetom posúdenia ústavného súdu je ďalej otázka, či dôvodnosť priznaného peňažného nároku v prospech spoločnosti TAJANA, s. r. o., bola rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cb 374/00 určená podľa zákona alebo bola základom pre zákonný a ústavný zásah do označených práv sťažovateľa, ktorých porušenie namieta, a teda či základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo rešpektované alebo či sa tak nestalo a došlo k porušeniu tohto práva. Podľa sťažovateľa tým, že všeobecné súdy rozhodli o peňažnom nároku v prospech spoločnosti TAJANA, s. r. o., rozhodli, aj keď nepriamo, aj o žalobe sťažovateľa voči odporcovi, pretože ak nárok na pohľadávku súdy priznali spoločnosti TAJANA, s. r. o., nemôže ten istý nárok voči odporcovi súd v inom konaní priznať aj sťažovateľovi. Podľa sťažovateľa tým, že krajský súd aj najvyšší súd rozhodli vo veci žalobcu – spoločnosti TAJANA, s. r. o. (a tým nepriamo aj vo veci sťažovateľa), na základe neúplného a nedostatočne zisteného skutkového stavu, voči čomu sa sťažovateľ, ktorý nebol účastníkom tohto konania, nemohol odvolať, spôsobili mu iný zásah do jeho základných práv.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa, ako aj z pripojených písomností ústavný súd zistil, že sťažovateľ nebol v okolnostiach prípadu účastníkom konania vedeného pod sp. zn. 6 Cb 374/00, v ktorom rozhodnutia prijaté krajským súdom aj najvyšším súdom namieta. Pokiaľ ide o postup a rozhodnutie všeobecných súdov v konaní sp. zn. 6 Cb 374/00, v danej veci podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe námietok sťažovateľa a obsahu ním predložených písomných dôkazov týkajúcich sa tejto spornej veci, konkrétne pri

rozhodovaní krajského soudu o důvodnosti priznání peněžního nároku, dospíet k závěru, že jeho postup bol v okolnostech případu arbitrárný. Nejvyšší soud namietaný procesný postup v odvolacom konaní preskúmal a uznesením sp. zn. 5 Obo 203/02 zo 16. marca 2004 potvrdil správnosť postupu zodpovedajúceho stavu veci. Ak teda krajský súd postupoval vo veci rozhodovania o peněžnom nároku spoločnosti TAJANA, s. r. o., voči odporcovi vyššie uvedeným spôsobom a odvolací súd pri preskúmaní rozhodnutia krajského soudu nezistil žiadne vady, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie v tejto veci, nemožno v tejto skutočnosti vidieť porušenie sťažovateľom označených základných práv. Ako vyplynulo zo sťažovateľom priloženej dokumentácie, zákonnosť vyššie uvedených rozhodnutí bude z podnetu odporcu predmetom posúdenia najvyšším súdom v rámci dovolacieho konania.

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že fyzická osoba alebo právnická osoba môže uplatňovať ochranu na ústavnom súde jedine v záujme ochrany svojich základných práv (II. ÚS 4/96).

Podľa názoru ústavného soudu nemožno preto dospíet k závěru, že namietané rozhodnutia krajského soudu a najvyššieho soudu možno spájať s porušením základných práv sťažovateľa upravených v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako sa toho dožaduje sťažovateľ, pretože išlo o konanie o priznanie peněžního nároku inej osobe, ako je sťažovateľ (aj keď z rovnakého právneho titulu), a preto rozhodnutiami, ktoré sú výsledkom tohto konania, k porušeniu jeho základných práv ani nemohlo dôjsť. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti ako podanú neoprávnenou osobou.

Ústavný súd poukazuje na to, že ak sa sťažovateľ domnieval, že do jeho práv (nie iba záujmov - strata možnosti zúčastňovať sa ďalšieho priebehu konania vedeného pod sp. zn. 6 Cb 374/00, získavať ďalšie informácie o rozhodujúcich skutočnostiach, tvrdeniach a dôkazoch predkladaných spoločnosťou TAJANA, s. r. o., ako aj vyjadrovať sa k ďalším dôkazom) bolo zasiahnuté v konaní, ktorého nebol účastníkom, mohol urobiť prejav vôle smerujúci k tomu, aby sa stal v tomto konaní vedľajším účastníkom (na strane žalovaného).

Jedinou zákonnou podmienkou na vstup tretej osoby do konania v postavení vedľajšieho účastníka na strane žalobcu alebo žalovaného je jej právny záujem na výsledku konania, ktorý je spravidla daný vtedy, ak rozhodnutím vo veci bude ovplyvnené jej právne postavenie. V okolnostiach prípadu aj keď na strane sťažovateľa bol takýto zákonný dôvod daný, sťažovateľ neurobil prejav smerujúci k tomu, aby získal procesné oprávnenia vedľajšieho účastníka v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cb 374/00 (vrátane podávania opravných prostriedkov, ak má na ich podávanie procesnú legitimáciu účastník konania, na strane ktorého vedľajší účastník vystupuje).

Ústavný súd v tejto súvislosti ešte dodáva, že sťažovateľ mu podal sťažnosť v čase, keď o jeho veci samostatne (jeho peňažnej pohľadávke voči odporcovi) ešte rozhodujú (aj napriek dočasnému prerušeniu konania) všeobecné súdy (konanie sp. zn. 6 Cb 82/02). Tie na základe účinných právnych prostriedkov nápravy dostupných sťažovateľovi môžu a musia poskytovať ochranu základným procesným právam účastníka súdneho konania. Preto má sťažovateľ stále možnosť domáhať sa ochrany svojich označených práv, ktorých porušenie namieta (a dôvodnosti svojho hmotnoprávneho nároku), v konaní pred krajským súdom vedenom pod sp. zn. 6 Cb 82/02, či prípadne pred vyšším súdom v odvolacom konaní.

Z týchto dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2004